

Benvingut, arquebisbe Omella

Dll, 9/11/2015 per Catalunya Religió

Divendres es va fer públic oficialment que **Juan José Omella** serà [el nou arquebisbe de Barcelona](#). La transcendència d'aquest nomenament va més enllà estrictament de l'Església de Barcelona. **CatalunyaReligió.cat** expressa públicament la benvinguda a aquest pastor, catalanoparlant de la Franja, i que respon a una línia impulsada pel papa **Francesc**, acollidora, preocupada pels febles, dialogant, i allunyada d'un estil d'ostentació i de privilegis.

L'Església de Barcelona té un perfil propi, amb llums i ombres, immersa en un procés de secularització com totes les esglésies de l'Europa occidental. Una Església que, malgrat les dificultats, manté el seu dinamisme i la seva acció evangèlica en tot tipus d'àmbits, tal com l'arquebisbe Juan José ha reconegut, amb una humilitat que l'honora, en la [primera comunicació pastoral](#). Una Església, en fi, que ha acollit amb entusiasme el missatge renovador del papa Francesc.

És coneguda i destacada la preocupació social de Juan José Omella. Una preocupació que neix de la vivència de l'Evangeli, no d'una adaptació a l'actual conjuntura eclesiàstica. En aquest sentit, els ambients de l'Església de Catalunya amb què Omella pot sintonitzar millor no s'han mai quedat enrere.

Cal recordar que a Catalunya l'explosió de fundacions i congregacions religioses del XIX va sorgir d'un zel apostòlic i missioner, però sempre va tenir una forta implicació social en sectors llavors abandonats com el de l'educació, la sanitat, la infància, les dones, la vellesa o els obrers. L'església de la postguerra i dels anys del Vaticà II també va mostrar el seu acolliment humà, i per tant evangèlic, a tots els qui venien de fora de Catalunya, acompanyant-los en la reivindicació dels seus drets socials i de la seva dignitat com a persones. En el cas de Barcelona, van ser molts els capellans que van fer l'opció d'anar a servir a les perifèries i als suburbis. I, ja és més conegut, que els darrers anys molts del qui ha deixat caure l'economia excloent han trobat el suport de la xarxa de solidaritat de l'Església, que arriba a tots els racons del país. No s'ha preguntat mai a ningú d'on venia; només què

necessitava i com se'l podia ajudar.

En aquest context, la tasca de monsenyor Omella serà acompanyar, animar i donar la cara d'aquest sobradament demostrat compromís social de l'Església a Catalunya.

Juan José Omella arriba a una Església mil·lenària, que ha contribuït decisivament a la configuració de la identitat catalana i del nostre país, com ho subratllaven els bisbes catalans en el document col·lectiu "[Arrels Cristianes de Catalunya](#)", redactat per un bisbe català, conegut i estimat pel nou arquebisbe de Barcelona. Aquesta aportació també és fruit de l'aportació cultural i intel·lectual en què han excel·lit moltes institucions i eclesiàstics catalans al llarg dels segles. En bona part, la llengua, la cultura i el pensament del país s'han forjat i s'han mantingut en temps difícils i de persecució gràcies al compromís de l'Església amb el seu poble.

Ara molts preveres i fidels de l'arxidiòcesi es troben compromesos en el present de la història de Catalunya. Ja el 1985, en *Arrels Cristianes de Catalunya*, document avalat per la Santa Seu, els bisbes assenyalaven: "donem fe de la realitat nacional de Catalunya". [Vint-i-cinc anys després](#), els bisbes catalans es reafirmen en els continguts dels seus predecessors i defensen "el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles".

No podem ignorar el fet que el nomenament d'Omella es produeix després dels nomenaments dels bisbes de Lleida i de Tortosa, també aliens a la dinàmica pastoral de la realitat catalana. Un capítol més d'una llarga tradició. Una realitat que, entre d'altres raons, possiblement respon a interessos extraeclesials, com han reconegut fins i tot ministres o presidents del Govern espanyol, que s'han vantat públicament de les seves gestions davant la Santa Seu per influir en el nomenament dels bisbes. Però els sectors que aquests dies celebren el fet que Omella no sigui català confonen l'Església amb una instància partidista políticament.

Tenim la convicció que el bisbe Omella serà un bon arquebisbe, capaç de construir ponts i d'integrar les diferents sensibilitats. Primer ha de copsar la realitat, complexa i diversa, de l'Església de Barcelona i de la resta d'Esglésies que pelegrinen a Catalunya. En aquesta immersió de la realitat comptarà amb el nostre suport i el de tots aquells que malden per construir una Església compromesa, arrelada i fidel al Vaticà II i al Concili Provincial Tarraconense.

Al mateix temps, estem convençuts que, amb la seva proximitat al Sant Pare, contribuirà decisivament a fer entendre a la Santa Seu que, en el terreny eclesial, i especialment en els nomenaments episcopals, també aspirem a ser un país reconegut. No endebades l'episcopat català ha tingut entre les seves prioritats la formació espiritual, intel·lectual, humana i universal dels seus clergues. L'estreta relació que manté el nou arquebisbe amb el papa Francesc i la seva presència a la Congregació per als Bisbes estem segurs que hi ajudarà. Som una Església que fins i tot canta la seva romanitat en el Credo.

Avui, l'Església catalana ofereix a la societat un compromís social insubstituïble al costat dels més febles, una xarxa d'escoles i d'universitats d'excel·lència que són un pilar del sistema educatiu i de la seva constant renovació, una vitalitat cultural, espiritual i formativa que fan un país més ric, un teixit associatiu i una presència que arriba a tots els racons de Catalunya. A través d'ells vol proposar i fer arribar

a tothom l'alegria de l'Evangeli. Ara continuarà caminant al costat del nou arquebisbe de Barcelona.

Benvingut, arquebisbe Omella, confiem en vostè! Ens té al seu costat.

Josep Maria Carbonell i **Carles Duarte**, *copresidents del Consell Editorial de CatalunyaReligió.cat*